

„DE HEILIGE GEEST EN ONS LEVEN” *)

EEN KEURIG UITGEVOERD BOEK OVER EEN voor onzen tijd hoogst belangrijk onderwerp komt ons nog juist vroeg genoeg in handen om het te bespreken vóór de Pinksterdagen.

Hoe trok ons de titel aan! Maar des te grooter was daarom ook onze teleurstelling, toen we bemerkten, dat de geheele opzet van dit werk niet deugt.

Het doet ons leed om de ons zoo nauw verwante en bevriende firma, dit te moeten neerschrijven. Leed ook om de ons zoo sympathieke Nellie van Kol, die jaren geleden het werk vertaalde en van aantekeningen voorzag; om den door ons zoo gewaardeerden en hooggeachten Dr Gunning, die zoo welwillend was, het boek bij onze Nederlandsche Christenheid in te leiden.

Niet, dat de schrijver Dr Brengle, indertijd een toegewijd officier van het Leger des Heils, en nog steeds een onvermoeid getuige voor zijn Heiland, een „onbelijnd” Christendom zou prediken. Hij houdt — zooals Dr Gunning terecht zegt — onwankelbaar vast aan Gods onfeilbaar Woord, en aan de onmisbaarheid voor een verloren zondaar van het reinigende bloed van Christus. Hij heeft bovendien met dit boek een heerlijk doel; te getuigen tegen alle oppervlakkig Christendom, en het geestelijk leven der geloovigen te verdiepen.

En toch mogen we niet nalaten, onze ernstige bedenkingen tegen deze uitgave uit te spreken. Want er komen niet maar enkele feiten van ondergeschikt belang in voor, waarover we gaarne, evenals de inleider heenstappen; er wordt ook niet maar weinig of geen onderscheid gemaakt tusschen den invloed en de werking van den Heiligen Geest in de oude bedeeling, en Diens persoonlijke tegenwoordigheid op aarde in de nieuwe bedeeling, waardoor verschillende teksten verkeerd worden aangehaald en toegepast, wat we echter niet zulk een overwegend bezwaar achten; neen, we vinden in dit werk een groote hoofdfout, die telkens weer naar voren treedt en waartegen we moeten waarschuwen. Het is de bewering, dat niet alle geloovigen den doop des Geestes hebben ondergaan; en dat zij, die dit voorrecht deelachtig werden, de oude natuur hebben uitgebannen!

We willen enkele aanhalingen met eenig commentaar laten volgen, opdat de lezer zelf oordeele over de grondfout van dit werk.

Allereerst blijkt die al dadelijk uit de vraag, waarmede elk hoofdstuk besluit: „Hebt gij den Heiligen Geest ontvangen, nadat gij geloofd hebt?” Deze vraag is door Paulus gericht tot Joodsche discipelen, die wel geloofden in God, en, gedoopt door Johannes, den Messias verwachtten, maar die nog niet in den naam van Jezus hadden geloofd. Die vraag geldt dus in het geheel niet voor geloovigen in Christus. Want dezen hebben den Geest ontvangen na het geloof. Elk geloovige is verzegeld met den Heiligen Geest der belofte. Zelfs tot de Korinthiërs, die in zulk een slechten toestand waren als geloovigen, wordt gezegd, dat hun lichamen tempelen des Heiligen Geestes waren, waaruit derhalve onweersprekelijk blijkt, dat zij den Heiligen Geest inwonend hadden ontvangen.

Voorts komt die grondfout uit in de volgende citaten.

„Wanneer de Heilige Geest komt en woning in ons maakt, dan gaat „de oude mensch” er uit. Prijs den Heer! Deze vernietiging der ingeboren zonde wordt volkomen duidelijk gemaakt in dat wondervolle voorbeeld van den doop met den Heiligen Geest en met vuur, waarvan verhaald wordt in Jesaja 6.”

„.... Het is wenschelijk van de zonde vrij te zijn.... Noodzakelijk is het, want „zonder heiligmaking zal niemand den Heer zien.” Te eeniger tijd, op de een of andere plaats en wijze, moet de zonde uit ons hart verdreven worden — alle zonde — of wij kunnen den hemel niet binnentreden.”

*) Uitgave La Rivière & Voorhoeve, Zwolle.

Welk een misverstand heerscht hier tusschen beginsel en praktijk! Onze oude mensch is met Christus gekruisigd — dat is het beginsel. Maar praktisch gaat „de oude mensch” er nooit uit, zoo lang we leven niet. De ingeboren zonde is in beginsel teniet gedaan, zoodat ze niet over ons zal heerschen, als we haar begeerlijkheden niet gehoorzamen. Maar daarom is ze nog niet uit ons „uitgeworpen.” Dat geschiedt eerst, als we ten hemel gaan!

Kon de moordenaar aan het kruis den hemel niet binnengaan, omdat hij niet „te eeniger tijd” alle zonde uit zijn hart had verdreven door den Geestesdoop? Worden we niet vrij van de zonde zonder de voorwaarde van heiligmaking?

En dan: heeft niet elk geloovige, hoe ver ook gevorderd op den weg der heiligmaking, de zonde nog in zich? Johannes zegt in zijn eersten brief, dat iemand, die het anders zegt, zichzelf misleidt en de waarheid niet in zich heeft! — Indien iemand den doop des Geestes heeft ondergaan, zooals de schrijver zich dien indenkt, dan zal het toch wel de Apostel Paulus zijn! En was dan bij hem de oude mensch er uit; de zonde verdreven, de oude natuur verbannen? Wáárom kreeg hij dan nog een doorn voor het vleesch? Hoe kon hij gevaar loopen zichzelf te verheffen, als door den doop des Geestes de inwonende zonde uit hem verdreven was?

Het spijt ons oprecht, dat juist in dezen tijd, waarin zoo dringend behoefte bestaat aan klare onderwijzing op het gebied van den Heiligen Geest en ons leven, en waarin zoo vele Christenen ernstig bezig zijn met de overdenking van hetgeen de Heilige Schrift leert over den Heiligen Geest, een dergelijk werk verschijnt, dat, ofschoon het zoo vele uitnemende en schoone dingen zegt, zulke begrippen huldigt en verbreidt, die misleiden en verwarring brengen. J. N. V.

Naar een houtsnede van J. Th. Giesen